Piotr i Jan — odwaga i prawdziwe świadectwo

Zbór, relacje i służba • Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16

Myśl przewodnia

O wierze warto mówić rzetelnie, spokojnie i z szacunkiem do słuchacza.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Dz 4 opisuje przesłuchanie Piotra i Jana. Zostali upomnieni, aby przestali mówić o Jezusie. Odpowiedzieli, że nie mogą milczeć o tym, co widzieli i słyszeli.

To świadectwo dotyczyło szczególnych wydarzeń, w których apostołowie uczestniczyli. Gdy my opowiadamy o Jezusie, czytamy zapis Ewangelii i staramy się wiernie przedstawić jego treść.

W 1 P 3:15–16 znajdujemy wskazówkę, aby wyjaśniać powody naszej nadziei z szacunkiem. Rozmowa o wierze jest spotkaniem z drugim człowiekiem, który ma własne przekonania.

Odwaga może polegać także na powiedzeniu „nie wiem” albo „muszę to sprawdzić”. Odpowiedź wymyślona, by wygrać dyskusję, nie służy prawdzie.

Dz 4 opisuje Piotra i Jana, którzy mówili o własnym doświadczeniu. My jesteśmy czytelnikami ich świadectwa. Ta różnica jest ważna dla prawdomówności. W 1 P 3:15–16 czytamy, że wyjaśniając nadzieję, trzeba zachować łagodność i szacunek. Osoba, która nie chce rozmowy o religii, ma prawo odmówić.

Przygotuj krótką wypowiedź na temat jednej historii Jezusa. Niech odbiorca może zadać pytanie, a ty spróbuj spokojnie wyjaśnić odpowiedź.

Cele lekcji

• Odszukuje odpowiedź apostołów w Dz 4:20.

• Wyjaśnia, czym różni się świadectwo naocznego świadka od relacji czytelnika.

• Przedstawia zdanie bez wyśmiewania innych.

• Odpowiada na pytanie kontrolne: Czy opowiadanie o czyimś świadectwie jest tym samym co bycie naocznym świadkiem?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 5 min

Powtórz jedną myśl z poprzedniego modułu i zapytaj: Czym różni się świadectwo apostołów od naszej opowieści o wydarzeniach Ewangelii? Zapisz odpowiedzi bez oceniania dziecka.

Lektura Biblii i kontekst — 10 min

Odszukajcie Dz 4:18–20; 1 P 3:15–16. Przeczytajcie wersety w całości wraz z sąsiednimi zdaniami. Piotr i Jan wobec zakazu mówienia o Jezusie wyjaśniają, że nie mogą przemilczeć tego, co widzieli i słyszeli. Pierwszy List Piotra wzywa do podawania racji nadziei z łagodnością i szacunkiem. Podkreślcie dwie obserwacje wynikające wprost z tekstu.

Rozmowa i rozumienie — 10 min

Porównajcie zdanie autora i własny przykład z życia. Podkreśl myśl: O wierze warto mówić rzetelnie, spokojnie i z szacunkiem do słuchacza. Poproś uczestników o pokazanie podstawy w tekście.

Ćwiczenie i zastosowanie — 11 min

W parach napiszcie dwie krótkie wypowiedzi: jedną opartą na fragmencie Biblii, drugą opartą na domyśle. Podkreślcie dowody. Jeśli ktoś nie chce odgrywać rozmowy, może oddać kartkę. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 4 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Czym różni się świadectwo apostołów od naszej opowieści o wydarzeniach Ewangelii? Przypomnij myśl: O wierze warto mówić rzetelnie, spokojnie i z szacunkiem do słuchacza. Propozycja dla rodziny: Wybierzcie jedną historię z Ewangelii i ćwiczcie przedstawianie jej bez dopisywania nieznanych szczegółów.

Ćwiczenie uzupełniające

Zapisz obok dwóch zdań: „świadek” albo „czytelnik relacji”.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Czym różni się świadectwo apostołów od naszej opowieści o wydarzeniach Ewangelii?

Apostołowie mówili o tym, co sami widzieli i słyszeli; my korzystamy ze świadectw zapisanych w Biblii.

Czego byli świadkami Piotr i Jan?

Mówili o Jezusie na podstawie tego, co widzieli i słyszeli.

Jak powinniśmy odpowiadać na pytania?

Prawdziwie, z łagodnością i szacunkiem.

Czy opowiadanie o czyimś świadectwie jest tym samym co bycie naocznym świadkiem?

Nie. Należy jasno powiedzieć, skąd znamy daną historię.

Pomoce dydaktyczne

- Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów
- karta pracy SM-G3-A-44
- kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek
- porównywane fragmenty Biblii, kartki do analizy argumentów

Wskazówki biblijne i wychowawcze

- W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.
- Oddziel obserwacje zawarte w tekście od wniosków i odniesień współczesnych; pozostaw czas na pytania, także bez odpowiedzi.
- Dziecko nie musi publicznie mówić o osobistej wierze.
- Dz 4 opisuje świadectwo apostolskie w sporze z władzami religijnymi. Nie wykorzystuj tej historii do zachęcania dzieci do niebezpiecznego przeciwstawiania się opiekunom lub instytucjom.

• 1 P 3:15–16 łączy gotowość przedstawienia racji nadziei z łagodnością, bojaźnią/szacunkiem i dobrym sumieniem. Sama odwaga bez prawdomówności nie wypełnia tego wezwania.

• W języku biblijnym „świadectwo” w Dz 4 dotyczy tego, co apostołowie widzieli i słyszeli. Dziś trzeba rozróżniać osobiste doświadczenie, opowieść o cudzym doświadczeniu i wniosek z tekstu.

• Nie organizuj przymusowych wystąpień publicznych, nagrywania dzieci ani kontaktowania ich z nieznajomymi w celu przekonywania do wiary.

• Uczeń ma prawo powiedzieć „nie wiem”, zadać pytanie lub odmówić opowiadania o osobistych przeżyciach. Nie wolno naciskać na ujawnianie przekonań innych osób.

• Nie wymuszaj świadectw, występów publicznych ani ujawniania prywatnych przeżyć. Rozpoznawaj presję retoryczną i zapewnij dziecku prawo do milczenia.

• Dz 4 dotyczy świadectwa apostołów jako bezpośrednich uczestników wydarzeń. Współczesne świadectwo może dotyczyć własnego doświadczenia, ale nie daje prawa do nacisku na innych.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Dz 4 Piotr i Jan mówią jako świadkowie wydarzeń; współczesny uczestnik nie powinien przypisywać sobie analogicznej bezpośredniej roli. 1 P 3:15–16 wymaga łagodności i odpowiedzialnego sumienia, a 2 Kor 4:1–2 odrzuca podstępne traktowanie słowa. Dzieci nie są narzędziami działalności publicznej dorosłych.

Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie o tym, jak zakończyć dyskusję bez obrażania rozmówcy.